

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de SRL „Wholemark-M”, prin intermediul administratorului Gheorghe Sprîncean,

în cauza civilă la cererea înaintată de SRL „Eximangro” către SRL „Wholemark-M”, intervenienți accesorii SRL „Cooltap”, SRL „Coral Auto Trading” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 22 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de SRL „Wholemark-M” și menținută hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 21 decembrie 2015, SRL „Eximangro” a depus cerere de chemare în judecată către SRL „Wholemark-M”, intervenienți accesorii SRL „Cooltap”, SRL „Coral Auto Trading” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 05 mai 2015, între SRL „Eximangro”, care a acționat în calitate de vânzător și SRL „Coral Auto Trading”, care a acționat în calitate de cumpărător, a fost semnat contractul nr.FLS/001 privind vânzarea-cumpărarea semințelor de floarea soarelui în cantitate de 84000 kg, la prețul unul kg de 6,80 lei (TVA-8%).

Dat fiind faptul că SRL „Coral Auto Trading” se află în imposibilitate de a achita datoria, a transmis către SRL „Eximangro” dreptul său de creanță față de SRL „Wholemark-M”, creanță în sumă de 566368 lei, izvorâtă din factura fiscală seria DV nr. 9052008 din 10 martie 2015, fiind semnat contractul de cesiune a creanței nr. 01 din 05 mai 2015 între SRL „Coral Auto Trading”, ce a acționat în calitate de cedent, și SRL „Eximangro”, ce a acționat în calitate de cesionar.

Astfel, în baza cererii prelabile primite și în baza răspunsului la această cerere, pârâta refuză să achite suma de 566368 lei, indicând asupra faptului că de către Procuratura Generală și IP Căușeni se examinează niște plângeri, însă aceste plângeri nu au o legătură cu relațiile dintre SRL „Wholemark-M” și SRL „Cooltap”, SRL „Coral Auto Trading”.

Potrivit reclamantei, examinarea unor presupuse plângeri de către IP Căușeni sau Procuratură nu se referă la obligațiile contractuale, reglementate de Codul civil, or administrația SRL „Wholemark-M” prin asemenea acțiuni și răspunsul la cererea prealabilă, încearcă să se eschiveze de la onorarea obligațiilor contractuale și respectarea întru tot a unui contract.

Reieșind din cele expuse, reclamanta SRL „Eximangro” a solicitat încasarea din contul SRL „Wholemark-M” a datoriei în mărime de 566368 lei și a taxei de stat în mărime de 17000 lei.

Prin hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Eximangro” a fost admisă integral, fiind încasată din contul SRL „Wholemark-M” în beneficiul SRL „Eximangro” datoria în mărime de 566368 lei și a taxa de stat în mărime de 17000 lei.

Prin decizia din 22 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de SRL „Wholemark-M” și menținută hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că contractul de cesiune a creanței nr. 01 din 05 mai 2015 este în corespundere cu exigențele legii, iar apelantul, utilizând calea de atac, nu a prezentat probe care ar fi de natură să răstoarne concluziile primei instanțe.

La 18 februarie 2019, SRL „Wholemark-M”, prin intermediul administratorului Gheorghe Sprîncean, a contestat cu recurs decizia din 22 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care pretențiile formulate în cererea de chemare în judecată să fie respinse integral, cu încasarea din contul intimății a cheltuielilor de judecată suportate de către recurentă.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-a invocat faptul că instanțele inferioare nu s-au expus asupra tuturor argumentelor invocate de către participanții la proces, iar actele judecătorești contestate sunt motivate insuficient.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Wholemark-M” este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 22 noiembrie 2018, fiind expediată participanților la proces la 18 decembrie 2018 (f.d. 240, vol. I), însă la materialele cauzei lipsesc înscrisuri care să confirme momentul recepționării acesteia de către participanții la proces. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 22 noiembrie 2018 a Curții

de Apel Chișinău a fost înregistrat la 18 februarie 2019, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de SRL „Wholemark-M”, prin intermediul administratorului Gheorghe Sprîncean.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea

declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de SRL „Wholemark-M”, prin intermediul administratorului Gheorghe Sprîncean.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu,

Judecătorii

Dumitru Mardari,

Svetlana Filincova